

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai นิธิธรรมา

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Andra

"คุณวางแผนไว้อย่างไร จะจัดการเรื่องทั้งหมดให้เสร็จก่อนตกแต่งงานเรียบร้อย หรือไง" เธอกลืนใจถามออกไป เมื่อนึกถึงเรื่องนี้แล้วในอกก็เกิดระลอกคลื่นอันไร้ที่มาขึ้น อีกคำรบ แต่เธอก็อยากรู้คำตอบเพื่อไม่ให้ค้างคาใจ

"ใช่ ตกแต่งงานใช้เวลาหลายเดือน ถ้าถึงตอนนั้นผมยังตัดสินใจไม่ได้...แต่ไม่ว่าอย่างไร หลังจากนั้นผมก็จะเปิดตัวออกมาเจียบๆ ในเมื่อผมไม่เคยบอกว่าชอบคุณ มันก็คงเหมือนคนที่คุยกันไม่คลิกแล้วเจียบหายไปแค่นั้น"

ณัฐริมาภาแค้นยี้ม ประโยค 'ผมไม่เคยบอกว่าชอบคุณ' เป็นเหมือนไม้หน้าสาม ที่มองไม่เห็นซึ่งฟาดลงกลางกระหม่อม ความรู้สึกของเธอมีนชา อะไรวางอย่าง ซึ่งบิดเกลียวอยู่ในอกก่อให้เกิดกระแสลึกลับทรงพลังที่ซัดทำลายทุกอย่าง เหลือไว้เพียง ความหวือหวาอันยากอธิบาย...ในความรับรู้มีเพียงความจริงที่ว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น เธอโง่งมคิดไปเองเพียงฝ่ายเดียว

เขาไม่ได้ชอบเธอ...ไม่เคยชอบ...และแค้นหวังจะใช้ประโยชน์จากเธอเท่านั้น

"ฟังมันง่ายดี...ฉันไม่ได้จะบอกว่าฉันชอบคุณนะ แต่ถ้าสมมติว่าฉันชอบคุณ ขึ้นมาล่ะ แปลว่าฉันต้องเสียเวลากับเสียความรู้สึกไปเปล่าๆ ปลื้ๆ ใช่มั้ย"

มันขนาดการสาวรวบรวมความคิดกันเป็นคำพูดออกไปจนได้ น้ำเสียงของเธอ ราบเรียบกว่าที่อยากให้เป็นเสียอีก ต้องขอบคุณประสบการณ์นับสิบปีที่ต้องฝืนทำเหมือนไม่รู้สึกรู้สอะไรมายาวอยู่บ้าน บัดนี้เธอเลยกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการแกล้งทำเหมือนไม่เป็นอะไรไปแล้ว

"อย่างที่ผมบอก ผมคิดว่ามันคงไม่ต่างจากคนที่คุยกันไม่คลิกทั่วไป สุดท้ายก็เปิดตัวออกมา คุณเองก็เคยเจอบ่อยๆ หรือบางทีคุณก็เคยเป็นฝ่ายเปิดตัวออกมาเหมือนกันไม่ใช่หรือไง"

นักรับกา

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2463-8

ภาพประกอบ Rudmer Zwerver / Shutterstock.com
MorganStudio / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พิมพ์

กระดาษปกอ่อนลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากเปิดตัวชุด 'สถาปนิก' เล่มแรกอย่าง 'ธีรภานต์' ออกมาประเดิม
เมื่องานหนังสือที่ผ่านมา นอกจากจะทำให้เกิดกระแสหลงรักสาวหน้าหล่อ
ไปทั่วเมืองแล้ว กลุ่มนักอ่านต่างยังเฝ้ารอเผาคอยอย่างใจจดใจจ่อกันอีกด้วยว่า
จะเป็นใครใน Archwin ที่จะกลายมาเป็นพระเอกหรือนางเอกในนิยายเล่มถัดไป
ของชุดนี้

ซึ่ง Andra ก็ไม่รอช้าละ ส่ง 'ณัฐธรมภา' มัณฑนากรสาวคนสวย เปรี๊ยะ
เฉียว แรง มาเป็นนางเอกคนถัดไป คงเป็นเพราะออร่าของณัฐธรมภาที่แหละคะ
ที่เบียดแซงคนอื่น ๆ ขึ้นมาคว้าตำแหน่งนางเอกได้สำเร็จ

และพระเอกคนใหม่ของเรา...แอบกระซิบเบาๆ ว่าหล่อ เท่ แถมดีกรี
ไม่ธรรมดา ส่วนชื่ออะไรนั้นคงไม่ต้องเดอะไรมากมายใช่ไหมละคะ เพราะ
คอนเซ็ปต์ชื่อเรื่องของชุดนี้จะเป็นการนำชื่อพระเอกนางเอกมารวมกัน ฉะนั้น
ชื่อเรื่องคือ 'ณัฐธรมภา' พระเอกจะชื่ออะไรไปได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่ 'ณัฐ' หรือ
ชื่อเต็มๆ ก็คือ 'ณัฐนนท์' นั่นเอง

ว่าแต่ณัฐนนท์ที่ดีกรีไม่ธรรมดาคนนี้จะเป็นใคร และมาเกี่ยวข้องกับ
สาวสวยของเราได้อย่างไร ต้องติดตามต่อในเล่มละ...ทว่าระหว่างที่อ่าน
อย่าลืมลองเดาเล่นๆ กันนะคะ ว่าใครใน Archwin ที่จะก้าวขึ้นมาเป็นพระเอก
หรือนางเอกคนต่อไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นามปากกา Andra ถือกำเนิดมาจากการเอาชื่อจริงผสมรวมกับชื่อเล่น โดยคำแรกมาจากชื่อเล่นว่า 'แอน' ค่ะ

เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เกิดราศีกันย์ข้างตุลข้างแล้วแต่ตำราหมอดูฮา ปัจจุบันนอกจากเขียนหนังสือก็เลี้ยงหมาเลี้ยงแมวไปเรื่อย

ถึงตอนนี้ก็เขียนหนังสือมาเกินสิบปีแล้ว ถ้าย้อนไปบอกตัวเองตอนเริ่มเขียนหนังสือเล่มแรกก็อาจจะไม่เชื่อก็ได้ ระหว่างนี้มีความทรงจำที่น่าทึ่งมากมาย ใครจะไปนึกว่าโลกของตัวอักษรจะมหัศจรรย์และสร้างมิตรภาพได้จริงๆ เป็นคนพูดไม่เก่งเลย ตัวอักษรนี้แหละที่ช่วยให้สื่อสารกับทุกคนได้ ปัจจุบันยังคงสนุกกับงานเขียนและอยากจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ

ทุกวันนี้ได้แต่ขอบคุณทุกคนที่ทำให้มีวันนี้ ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านทุกท่าน ขอขอบคุณที่อยู่ด้วยกันมาตลอด ถ้าไม่มีทุกคนก็คงไม่มี Andra ในวันนี้ ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ

ติดต่อกับ ดิฉัน ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

ณัฐริมภาดึงดูดความสนใจของใครหลายคนไว้ได้ในทันทีที่ก้าวเข้าสู่ร้านอาหาร ทว่าเธอก็ไม่ได้ใส่ใจนักด้วยซินชาเสียแล้ว ปลายนิ้วยาวเรียวที่เคลือบไว้ด้วยอะครีลิคใสสีและกากเพชรวิ้งวับดึงดูดแว่นกันแดดอันโตออกเผยให้เห็นดวงหน้าสวยรูปไข่ที่ได้รับการแต่งแต้มสีกันอย่างประณีต ดวงตาที่กลมโตกว่าปกติด้วยความช่วยเหลือของคอนแทกเลนส์ความมองโปรอบๆ

"สวัสดีครับ ไม่ทราบว่าได้จองโต๊ะไว้หรือเปล่าครับ" บริกรหนุ่มปราดมาทักทายอย่างรวดเร็ว

"แะมาหาคนนะคะ เขามีโต๊ะอยู่แล้ว" หญิงสาวตอบ ก่อนจะทำร้ายออกมาเบาๆ "อ๊ะ นั่นไง เจอแล้ว...ขอบคุณนะคะ"

ณัฐริมภาปรายยิ้มหวานให้พนักงานหนุ่มน้อยซึ่งน่าจะเป็นเด็กนักศึกษาที่มาทำงานพาร์ทไทม์ จากนั้นเธอก็พาร่างในชุดเดรสสีน้ำตาลรูปที่ช่วยขับเน้นทรวดทรงองค์เววของผู้สวมใส่เดินลึกเข้าไปในร้าน รองเท้าส้นสูงสีแดงเข้ากันส่งให้ท่อนขาวยาวเรียวชวนมอง และแม้ช่วงคอของชุดจะปิดขวางเผยให้เห็นเนินอกไร้ไร ทว่าเสื้อครอบตัวสีน้ำตาลที่คลุมอยู่ก็ช่วยให้องค์ประกอบทั้งหมดดูเชิ๊ตกำลังดีมีระดับ

หญิงสาวหยุดยืนข้างโต๊ะอาหารขนาดสองที่นั่งซึ่งมีชายหญิงคู่หนึ่งจับจองอยู่ ทั้งสองหันมามอง แล้วฝ่ายชายก็ทำท่าตกใจราวกับเห็นผี ขณะที่ผู้มาใหม่เพียงหยักยิ้มเย็น

"คุณคือผู้หญิงที่ทั้งข้อความ ลงรูป แท็กชื่อ พยายามทำให้โลกสงสัยว่าเป็นกิ๊กกับผู้ชายคนนี้ใช่หรือเปล่าคะ"

ผู้หญิงคนนั้นอิงไปนิตหนึ่ง แต่ณัฐริมภาก็หยิบภาพปึกหนึ่งจากกระเป๋าสะพายออกมาโปรยบนโต๊ะ มันเป็นภาพของสองหนุ่มสาวตรงหน้าในอริยาบถสนิทสนมเกินเพื่อนที่เธอลงทุนจ้างนักสืบเอกชนไปตามเก็บภาพมาจากนั้นเธอก็พูดต่อโดยไม่รอฟังคำตอบ

"ที่ต้องถามเพราะพอฉันรู้ว่าผู้ชายคนนี้คุยกับผู้หญิงหลายคนพร้อมกัน แต่เอาจริง ๆ แค่คุยกับผู้หญิงครั้งละมากกว่าหนึ่งคน จะสอง สามสี่ หรือมากกว่านั้นมันก็คือสารเลวนะแหละจริงไหม...วันนี้นั้นแค่จะแะมาบอกคุณว่าฉันไม่เอาหรือค่ะผู้ชายลั้วๆ แบบนี้ ความจริงคุณควรมาบอกฉันตรงๆ มากกว่า พยายามบอกแบบแอ๊บๆ มันเหนียวนะฉันเข้าใจ... อ้อ นี่ฉันเอาภาพของผู้หญิงคนอื่นมาให้คุณด้วย เพื่อคุณรู้ข้อมูลไม่หมดจะได้ไปเตือนผู้หญิงพวกนั้นให้ครบๆ ว่าไม่ให้ยุ่งกับไอ้สารเลวนี่"

สาวเปรี้ยวในชุดแดงพูดเสียงเรียบเรื่อย ทว่าด้วยความที่เธอโดดเด่นดึงดูดสายตาตั้งแต่ก้าวเข้ามาในร้าน บวกกับเธอไม่ได้อมเสียงสักนิด ลูกคำไต่รอบๆ จึงหันมามองเป็นตาเดียว และเธอก็พูดต่อโดยไม่เปิดโอกาสให้สองหนุ่มสาวตรงหน้าได้ตอบ

"ขอสรุปสั้นๆ ง่ายๆ จะได้ไม่เสียเวลา เดี่ยวฉันมีประชุมกับลูกคำต่อเอาเป็นว่าฉันจะไม่ยุ่งกับผู้ชายคนนี้แล้ว ขยะแขยง...จะว่าไปการที่เขามาจีบฉันแล้วคุณไม่ได้ตามมาตบฉันแสดงว่าคุณไม่มีสิทธิ์นั้น เท่าที่ดูคุณก็ไม่น่าจะสิ้นไร้ไม้ตอกขนาดต้องยอมทนเป็นแค่คนในเงาของผู้ชายลั้วๆ แบบนี้นะ แต่เอาเหอะ มันไม่ใช่กงการของฉัน ขอขอบคุณคุณด้วยแล้วกัน"

ที่ทำให้ฉันเห็นธาตุแท้ของไอ้กะหล่ำนี่!"

ณัฐรัมภาไปรยยิ้มหวานอีกครั้ง จากนั้นก็หมุนกายเดินออกจากร้านอาหารที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คน เธอส่งยิ้มหวานเป็นพิเศษให้บริการหนุ่มน้อยคนเดิมอีกหนก่อนจะผลัดประตูออกจากร้าน แล้วสวมแว่นกันแดดเพื่อปกป้องดวงตาจากแสงแดดแรงกล้าของยามเที่ยงวัน...และปิดบังดวงตาแข่งกร้าวซึ่งซ่อนไว้ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในร้านอาหารด้วย

ไม่น่าหลงปล่อยให้อัศจรรย์เหล่านี้ตามจับเลย! เสียเวลาชีวิตจริงๆ!

บทที่ 1 คืนมาๆ ที่ได้เจอเธอ

"เจ้ ตีมาได้แต่อย่าหนักได้ปะ พ่อเจ้เมาหนักแล้วพวกผมแบกเจ้ลำบาก"

สุรทินบอกหน้าเมื่อยเมื่อเห็นณัฐริมภากระดกเหล้าเข้าปากติดต่อกัน เหมือนกลัวจะไม่เมา... ปกติแล้วเขามักจะเรียกอีกฝ่ายว่าพี่ ยกเว้นเวลาเหนื่อยหน่ายใจสุดขีดถึงจะเปลี่ยนสรรพนามเป็น 'เจ้' อย่างในตอนนี้

"เสียใจด้วยนะไอ้หมู วันนี้ฉันตั้งใจจะเมาให้แกแบกกลับบ้าน" หญิงสาว ตบปากอีกฝ่ายแปะๆ แถมทำหน้าเห็นอกเห็นใจ

'ไอ้หมู' ทำหน้าเมื่อยกว่าเดิม จากนั้นก็ตัวตึงหายไปหาเพื่อนร่วมงานสาวอีกคนที่เขาลากมาด้วยกัน อีกฝ่ายอยู่ในชุดโบฮีเมียนเหมาะจะปิ้งย่างรอบกองไฟมากกว่ามาเที่ยวกลางคืน ทว่าเธอก็ยอมติดตามมาด้วยเพราะรู้ว่าต้องมีคนมาช่วยดูแลณัฐริมภา

เรื่องมันเริ่มมาจากตอนที่มันทนกรสาวมือหนึ่งแห่งบริษัทสถาปนิก Archwin กลับเข้าออฟฟิศเมื่อเย็น จะว่าผิดปกติหน่อยๆ ก็ได้ เพราะเธอกลับมาถึงก่อนเวลาเลิกงานแค่นิดเดียว ปกติถ้าใครออกไปทำงานข้างนอกและคำนวณแล้วว่าหากกลับออฟฟิศมาก็ไม่มีเวลาเหลือให้ทำงานต่อได้ ก็จะถือโอกาสเลิกงานกลับบ้านไปเลย ไม่ย้อนเข้าออฟฟิศอีก ซึ่งอาชวิน

ผู้เป็นเจ้านายใหญ่ก็ไม่ว่าอะไร ตราบใดที่ไม่มากจนเกินไป

เมื่อเย็นนี้มองเผินๆ เหมือนณัฐริมภาจะเอาของกลับมาเก็บ ทว่า ด้วยชุดเดรสสีแดงเด่นสะดุดตาทำให้คนช่างพูดอย่างสุรทินอดกระเซ้าไม่ได้

'วันนี้ชุดแดงพาดมากนะพี่ริมภา มีเด็ดต่อหรือ'

'มีเดธ เมื่อเที่ยงเพิ่งไปบอกยกก็ให้ก็อีกคนของมันมา' หญิงสาว พุดเสียงเรียบ สีหน้าไม่เปลี่ยนสักนิด

'เฮ้ย! อย่าบอกนะว่านายธนาคารที่ตามจับพี่ริมภาอยู่' เขาลึงกับเหวอ

'เออสิ ไร่บ้านนั้นจับผู้หญิงทีละครั้งโหลได้ เฮงขวยยีนหนึ่ง!' ณัฐริมภา ตอบแล้วขมวดคิ้ว 'แล้วนี่ทำไมทั้งออฟฟิศเหลือกันอยู่แค่สองคน ไปไหนกันหมด'

'ไปทำงานสิคร้าบ เมื่อเย็นวานก็นั่งไล่กันอยู่ว่าใครไปไหนมั่ง ป้ายวันนี้ ไปประชุมไม่กี่ไปไซต์กันหมด ส่วนพวกเด็กๆ ไปซ้อมรับปริญญา หักแก๊ง ที่เป็นไข้หวัดใหญ่ก็เหลือกันอยู่สองคนนี่แหละ'

'ก็พูดตอนฉันปั่นงานอยู่ จะไปได้ยินได้ไง' เธอไม่เห็นว่าเป็นความผิด ของตนเอง 'แล้วนี่มันดหรือจะไปไหนกันต่อไหม ถ้าไม่กี่ไปตริ๊งก็กันดีกว่า เตียวฉันเลี้ยงเอง'

แม้จะฟังดูดี ทว่าเอาเข้าจริงสุรทินก็หันไปสบตากับจิริระประไพ มณฑนากรอีกคนของบริษัทด้วยสายตาเลิกลั๊ก อีกฝ่ายทำท่าเหมือน ถอนหายใจไม่ออกทั้งท่าทางและเสียง ก่อนที่จะพยักหน้ารับเบาๆ... แล้วด้วยเหตุนี้ตอนนี้เขากับจิริระประไพจึงได้มานั่งอยู่ในร้านอาหารกึ่งผับ แห่งหนึ่ง โดยพวกเขาทั้งสองนั่งอยู่โซนนอกร้านซึ่งมีบรรยากาศสบายๆ แต่ก็ยังสามารถได้ยินเพลงจากโซนผับด้านในได้ชัดเจน

ปกติณัฐริมภาไม่ค่อยเที่ยว แต่ถ้าให้สังสรรค์ก็ไม่มีปัญหา เรื่องดื่ม ไม่ค่อยต้องห่วง เธอเองก็คอแข็งใช้ได้ ยกเว้นกรณีทีเล็กกับแพน เพราะเธอ มักจะดื่มจนเมาหนัก ผลคือพวกพี่น้องเพื่อนร่วมงานใน Archwin มักจะต้อง ไปส่งหญิงสาวที่คอนโดฯ เสมอ และเพื่อความสะดวกสุรทินเลยต้องชวน

จ๊ะจะประไพมาด้วยในฐานะที่เป็นผู้หญิง ตัวเขาขับรถไปส่งรุ่นพี่สาวได้ แต่
บางกรณีถ้ามีผู้หญิงด้วยกันอยู่ด้วยจะสะดวกกว่า เผื่อไว้ก่อนไม่เสียหาย
เนื่องจากยากที่จะบอกว่าคืนนี้จะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

"อ้าว ไหนๆ เจ้ตั้งใจจะมาให้ห้วที่มก็รีบๆ เตียวผมต้องไปส่งจี้จี้"
สุรทินไม่รู้จะทำอย่างไรกับณัฐริมาภา สุดท้ายเขาเลยปลงเอง

"ขอใจที่มาด้วยกันนะประไพ" สาวรุ่นพี่เอื้อมไปแตะท่อนแขนของ
มันทนากอรุ่นน้อง

ความจริงแล้วจ๊ะจะประไพมีชื่อเล่นว่า 'จี้' ทว่าเธอมักจะเรียกอีกฝ่ายว่า
'ประไพ' เพราะก่อนหน้านี้จ๊ะจะประไพจะมาทำงานใน Archwin สุรทินมักแซว
ณัฐริมาภาเรื่องชื่อที่ฟังไฮโซและโดดเด่นกว่าคนทั่วไป พอมีจ๊ะจะประไพ
เธอเลยรู้สึกเหมือนมีเพื่อนร่วมอุดมการณ์ จึงจัดการเปลี่ยนชื่อเล่นของอีกฝ่าย
ให้ดูแปลกไม่ซ้ำใครเหมือนชื่อเล่นเธออีกคน

"พี่ริมาภาไม่เคยทิ้งจี้ แล้วจี้จะทิ้งพี่ริมาภาได้ใจ" จ๊ะจะประไพใช้ปลายนิ้ว
คุนแวนทรงกลมขึ้นไปตามสันจมูก

ณัฐริมาภาเป็นเหมือนเจ้าใหญ่ในออฟฟิศ โดยเฉพาะในฝั่งงานออกแบบ
ตกแต่งภายในซึ่งมีเธอเป็นพนักงานคนแรกของสายนี้ ภาพลักษณ์ภายนอก
ของเธอคือสาวสวยเปรี้ยว แต่งตัวเก่ง แสบ ร้าย ซึ่งตัวจริงของณัฐริมาภา
ก็เหมือนภาพที่คนอื่นมองมานั้นแหละ ทว่าในอีกมุมที่คนนอกไม่ค่อยได้เห็น
คือเธอมีความเป็นพี่สาวใจดี ดูแลเพื่อนร่วมงานดีมาก โดยเฉพาะรุ่นน้อง
เวลาน้องๆ มีปัญหาเรื่องงานเธอก็มักจะแนะนำให้คำปรึกษา ถ้าน้องๆ
ต้องทำงานดึกและเธอร่างก็มักจะอยู่เป็นเพื่อน โดยเฉพาะหากมีน้องผู้หญิง
ที่ไม่มีรถเธอก็จะตระเวนไปส่งกลับบ้านเลยทีเดียวนะ

กับสุรทินแม้ปกติจะตีกันและลับฝีปากกันมากกว่าคุยแบบธรรมดา แต่
เอาเข้าจริงณัฐริมาก็เคยช่วยเหลือดูแลเขามาตลอด ดังนั้นในเวลาแบบนี้
เขาจึงไม่อาจปล่อยให้ผู้หญิงสาวมาเมาตามลำพังจนเสี่ยงอันตราย ยิ่งสวยเอ็กซ์

แบบนี้มีสิทธิ์จะโดนฉวยโอกาสเยอะมาก

"แต่จีชอบพูดอะไรหน่อยนะ จีรู้ว่าพี่รุมกำลังเซ็ง แต่การเมาแบบนี้มันไม่ดีต่อตัวพี่รุมเองนะ"

"พี่รู้" ญัฐรุมภาไม่มีว้าวว่าจะโกรธเคืองที่โดนรุ่มน้องเตือนตรงๆ เธอก็มลงจิ้มเอ็นซ้อไก่ทอดส่งเข้าปาก

"จะว่าไปตอนเลิกกับแฟนสองคนก่อนหน้านี้เจ๊ก็ไม่ได้มาเมานี้ คนนี้เพิ่งอยู่ในระยะจีบด้วยซ้ำ หรือเจ๊ชอบคนนี้นัก" สุรทินอดถามไม่ได้

"เปล่า แล้วสองคนก่อนหน้านี้ก็มีที่เป็นแฟนแค่คนเดียว อีกคนแค่คุยๆ ก๊าก" ญัฐรุมภาแกล้ง "คนนี้นั้นก็ชอบเขาแหละ คุยกันก็คลิ๊กดี แต่แบบ... คิดดูสิหุ้ มีคนเข้ามาจีบฉันเยอะแยะ แต่ก็แค่พวกห่วยแตกแบบนี้ นี่ขนาดฉันคัดพวกที่เห็นว่าไม่โอเคทิ้งไปแล้ว ไอ้พวกเจ้าชู้ทัศนคติพังยังเล็ดลอดมาอีก มันน่าเซ็งไหม... แล้วไอ้บ้านี่มันก็ผู้หญิงเป็นคอลเล็กชั่นนะ ฉันดันเพิ่งมาสงสัยเพราะผู้หญิงอีกคนพยายามแสดงตัว มันน่าโมโหไหมละที่ฉันตาถั่วเปิดโอกาสให้มันจีบ คุยกับมันทั้งที่มันชาติชั่วขนาดนี้ ดินะที่ยังไม่หลงผิดถึงขั้นไปคบกับมัน!"

"ผมว่าบางทีเจ๊อาจจะดูผู้ชายไม่เก่งอะ เจ๊น่าจะให้คนอื่นช่วยคุณะ ในออฟฟิศก็คนเยอะแยะ อย่างพี่วินพี่วิก็น่าจะช่วยให้" ชายหนุ่มออกความเห็นที่ผ่านมาจะว่าสาวรุ่มพี่รุ่มมีแฟนก็ไม่ได้ เพราะเท่าที่เห็นญัฐรุมภา ก็ใช้เวลาพอสมควร และด้วยความที่เป็นคนสวยแถมดูเปรี้ยวๆ ทำให้มีคนมาจีบเยอะ ตัวเล็กเยอะ แต่เจ้าตัวก็ไม่ชอบใครง่ายๆ ด้วย สุดท้ายส่วนใหญ่จะถอยไปเองหลังจากตามจีบเธอได้พักหนึ่ง

ปัญหาก็คือทั้งที่ใช้เวลาพยายามดูอย่างดี ญัฐรุมภาก็ยังมักเลือกได้คนที่ไม่ค่อยดีเท่าไร มีทั้งพวกเจ้าชู้เจี๊ยบ แอบบ้าอำนาจ และอารมณ์ร้อน ซึ่งพวกนี้ล้วนมาแสดงให้เห็นตอนคบกันเป็นแฟนแล้ว ส่วนที่ดีๆ ก็มีอยู่บ้าง แต่ก็ติดปัญหาอื่น เท่าที่รู้ก็เป็นต้นว่าไลฟ์สไตล์ไปกันไม่ได้ หรือไม่น่าจะเข้ากับ

ครอบครัวฝ่ายชายทำอะไรทำนองนั้น ซึ่งมันก็เป็นเหตุผลที่ช่วยไม่ได้ ที่แบ่งกลุ่มหลังนี้มีน้อยกว่า มองรวมๆ แล้วสุรทินจึงลงความเห็นว่ณัฐริมา น่าจะมีปัญหาเรื่องการคู่ชาย

"พี่รินเขาจ้างฉันมาเป็นดีไซเนอร์ ไม่ใช่จ้างมาเป็นลูกสาว" หญิงสาวกลอกตา "นานๆ ให้ช่วยทีก็คงพอได้แหละ แต่จะให้มานั่งสแกนทั้งหมดนี้ ก็เกินไปหน่อยปะ"

"ก็เอาแค่คนที่คิดว่าจะคบจริงจึงมาช่วยกันดูก็ได้ เจ้จะได้ไม่ต้องเฟลซ้ำซ้อนแบบนี่ไง"

"ฉันเริ่มสงสัยแล้วว่าบางทีฉันอาจจะต้องคำสาป เกิดมาสวยเซ็กซี่เบอร์นี้เลยต้องแลกกับการเจอผู้ชายห่วยๆ ไม่รู้จบ ฉันเริ่มปลงแล้วว่าอาจจะต้องอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิต มานึกดูมันก็อาจจะไม่แย่นะ พวกเพื่อนๆ พี่ๆ ที่รู้จักแล้วแต่งงานมีลูกยังบอกเลยว่าถ้าย้อนเวลาได้ก็คงเลือกอยู่เป็นโสด"

ณัฐริมาถอนหายใจ ขณะที่สุรทินทำหน้าที่เมียอีกรอบ ครั้นจะขัดก็พูดไม่ออกเพราะอีกฝ่ายดันสวยเซ็กซี่จริงๆ เสียด้วย เพียงแต่มันก็เป็นคำพูดที่ฟังแล้วน่าหมั่นไส้มากเช่นกัน

"สิว่ามันอาจแะยังไม่ถึงเวลาที่พี่ริมาจะได้เจอเนื้อคู่ก็ได้ อย่างที่เขพูตกันไว้ว่าถ้าคู่กันแล้วไม่แคล้วกัน อีกอย่างพี่ริมาก็เพิ่งยี่สิบแปดนี่นา ยังมีเวลาอีกนะ" จิระประไพออกความเห็น

"ถึงพี่จะเพิ่งยี่สิบแปด แต่ก่อนจะแต่งงานเราก็ต้องคบกับอีกฝ่าย นานจนพอจะแน่ใจด้วยไม่ใช่เธอ เป็นผู้หญิงนี้ลำบากนะ ถ้าแต่งงานตอนอายุเยอะแล้วอยากมีลูกก็ยิ่งต้องคิดหนัก ถ้าจะไม่มีลูกก็ต้องหาผู้ชายที่ไม่อยากมีลูกเหมือนกันอีก" ณัฐริมาพูดเหมือนบ่นกับตัวเองมากกว่า "แต่เอาเหอะ จริงๆ พี่ก็อยู่คนเดียวได้แหละ พี่แค่สงสัยเฉยๆ ว่าตัวเองอาจจะต้องคำสาปให้เจอแต่ผู้ชายห่วยๆ ไม่ก็คนที่ไม่พอด้วยกัน"

"นี่เจ้ถอดใจเรื่องหาแฟนแล้วจริงดิ" สุรทินมองรุ่นพี่ด้วยสายตา

เคลือบแคลง

"มีประโยคไหนนะที่ฉันบอกว่าถอดใจ แกไม่ได้ดีมันนี่ เมาอากาศหรือไง" สาวสวยขมวดคิ้ว "ฉันแค่บอกว่าเซ็งและสงสัย...นี่แกยังไม่เคยไปคุยกับ ลูกค้าแบบเดียวๆ ไข่ปะ เวลาไปคุยกับลูกค้าคนเดียวจะเมาติดแล้วมโนเอาเอง แบบนี้ไม่ได้นะ"

"อ้อ๊ย เจ้...จะมาเลิกเซอร์ด้วยอินเนอร์ตีไซเนอร์อะไรตอนนี้นะเนี่ย!" เขาร้อง

"เออ แกนี่ยังงี้ ฉันเมาอยู่ยังจะต้องให้สอน อาการหนักนะ" ณัฐริมา สายหน้าไปมาคล้ายเอือมระอา

"เจ้ นี่ถ้าผมไม่เป็นคนดี ผมทิ้งเจ้แล้วเนี่ยรู้ปะ"

"ส่วนใหญ่คนเขาก็พูดกันแต่ว่าให้รอ เตี่ยวจะได้เจอคนที่ใช่เอง ความรักจะมาเองอะไรประมาณนั้นใช่ไหม" สาวสวยทำหูทวนลมแล้วหันไปหา จิระประไพ "ที่ผ่านมามีแต่คนเข้ามาหาพี่เองตลอดเลยนะ จนนี่พี่ชักจะ คิดแล้วว่าหรือพี่ควรลองเปลี่ยนเป็นฝ่ายรุกมั่งเผื่อจะเวิร์ก"

"จี้ว่าพี่รั้มภาควรรอให้หายเมาแล้วค่อยคิดเรื่องนี้" มณฑนากรรุ่นน้อง ตอบหลังจากอึ้งไปนิดหนึ่ง

"บางทีไอเดียดีๆ ก็ได้มาตอนเมานะขอบอก" ณัฐริมาหัวเราะคิกคัก จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วไล่นรอบขอบแก้วเหล้าเล่นไปมา "มานี้ๆ ดู การจิบกันนี้ เสียเวลาเหมือนกันนะ เวลาเบื่อกๆ นี้นวันไนต์สแตนดี้ก็ดูน่าสนใจดี"

"เจ้เมาแล้วละ" สุรทินถอนหายใจปลงๆ "เอ้า จีรีบๆ ชงเหล้าให้เจ้รั้มภา เอาให้เมาหลับไปเลย ปล่อยให้เมาแค่นี้เตี่ยวเจ้ได้ไปชวนใครวันไนต์สแตนดี้ แน่ๆ เป็นภัยต่อผู้ชายไปอีก"

"ไอ้หมู ฉันนั่งหัวโดอยู่นี่ด้วยนะ!" รุ่นพี่สาวคนสวยแหว

"ก็ต้องอยู่ดิ ถ้าเจ้ไม่นั่งหัวโดอยู่นี่ผมกับจีจะมานั่งที่นี้ทำไม เอ้า ตีมๆ รีบมารีบกลับ...เออ แต่นึกอีกที ไม่ต้องรีบมากนะเจ้ เมื่อไหร่ผมสั่งเอ็นซอไก่ทอด

"ไปอีกงานยังไม่ได้เลยอะ ให้มันมาเสิร์ฟแล้วผมกินเสร็จก่อนละกัน"

เฮ้อ อะไรกันเนี่ย

ณัฏฐริมภาหันไปมองหญิงสาวคู่หนึ่งที่กำลังส่งเสียงดังมีปากเสียงกันอยู่แถวหน้าห้องน้ำ แม้สมองจะทำงานเชื่อมโยงซ้ำกว่าปกติด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่เธอก็ประเมินได้ว่าเรื่องไม่น่าจะจบง่าย ๆ ดังนั้นเลยตัดสินใจว่าจะเดินกลับไปโต๊ะก่อน

ท้ายที่สุดหญิงสาวก็ไม่ได้ดื่มเหล้าจนเมาหนัก แค่อิ่มพอกรีมๆ ให้หายเซ็งเท่านั้น เธอเกรงใจรุ่นน้องทั้งสอง หลังจากเห็นสุรทินกับจิระประไพกินข้าวกันเสร็จแล้วเธอเลยบอกว่าจะกลับ ทั้งคู่แปลกใจแต่ก็ดูโล่งใจอย่างเห็นได้ชัดไปพร้อมกัน จากนั้นหญิงสาวก็มาเข้าห้องน้ำ รุ่นน้องเลยตามมาด้วย คนรอเข้าห้องน้ำเยอะตามเคย เธอเลยนัดแนะกับจิระประไพไว้ว่าจะออกมารอตรงหน้าปากทางเข้าห้องน้ำซึ่งมีที่ว่างให้ยืนรอได้สะดวกกว่า

อย่างไรก็ตาม ในเมื่อทำท่าจะมีเรื่องกันแบบนี้นัฏฐริมภาก็ต้องขอจรรยาบรรณ รุ่นน้องออกมาเจอสถานการณ์ก็น่าจะเข้าใจ แต่เพื่อความแน่ใจเธอเลยก้มลงหยิบมือถือขึ้นมากดเพื่อส่งข้อความบอกอีกฝ่ายให้ไปเจอกันที่โต๊ะ ทว่าแค่เปิดแอปพลิเคชันแชตขึ้นมา ยังไม่ทันได้กดไล์หาชื่อจิระประไพ ร่างงามในชุดเดรสสีแดงก็เสียหลักเพราะชนเข้ากับใครบางคน

"ขอโทษครับ"

ใครบางคนคนนั้นเป็นผู้ชาย โชคดีที่เขาไวพอลจะคว้าแขนณัฏฐริมภาไว้ได้ทันก่อนที่เธอจะล้ม แต่ถึงเธอจะไม่ล้มเครื่องมือถือสารก็ร่วงหล่นจากมือเร็วว พร้อมกับการที่สายกระเป๋าสะพายไหลลงจากบ่า

"เฮ้ย!" เธอร้องลั่นด้วยความตกใจ

"ไม่เป็นไรๆ ผมว่ามันน่าจะโอเคนะ เพราะมันหล่นบนเบาะ"

บุรุษอีกคนที่นั่งอยู่บนโซฟาโน้มตัวมาหยิบมือถือ เขาพูดภาษาไทย

ติดสำเนียงแบบคนต่างชาติ พอได้มองเห็นอีกฝ่ายให้ชัดแล้วณัฐธัมภา
ก็ตระหนักว่าเขาเป็นชาวต่างชาติจริงๆ

ผู้ชายคนที่หญิงสาวเดินชนปล่อยมือจากเธอ ก่อนจะหันไปรับมือถือ
จากเพื่อน ทว่าเขาก็ไม่ได้ส่งคืนให้เธอทันทีและพลิกมันไปมา

"เท่าที่เห็นไม่มีรอยแตกร้าวหรืออะไรนะ" เขาเงยหน้าขึ้นมองเธอ
"แล้วคุณโอเคใช่ไหม"

"โอเคละ เมื่อกี้เหมือนฉันจะเป็นคนเดินมาชนคุณ ขอโทษด้วย"

"พี่ธัมภา! เป็นอะไรหรือเปล่า" สุรทินเดินฝ่าผู้คนมาถึงโต๊ะที่เกิดเหตุ
สีหน้าแตกตื่นระคนกังวล

"ไม่เป็นไร ฉันแค่ชนคุณคนนี่" ณัฐธัมภาพยักพยับไปหาชายหนุ่ม
ผู้ซึ่งเวลานี้กำลังคุกเข่าลงตรงข้างโต๊ะเพื่อเก็บกระเป๋าสะพายให้เธอ

"ผมลองคลำๆ บนพื้นแล้วไม่เจออะไร น่าจะไม่มีอะไรร่วงหล่นจาก
กระเป๋าคูณนะ" เขาบอกหลังจากลุกขึ้นยืน พอหย่อนมือถือลงในกระเป๋าสะพาย
แล้วก็ยื่นส่งมันให้หญิงสาว

"ขอบคุณมากค่ะ" ณัฐธัมภารับกระเป๋าคืนมาอย่างโล่งอก

"แล้วจ๊ะ อย่าบอกนะว่าพี่ลืมนะ" พอเห็นสถานการณ์คลี่คลายแล้ว
สุรทินก็นึกถึงเพื่อนร่วมงานอีกคนขึ้นมาได้

"จะลืมได้ไง" หญิงสาวกลิ้งตาใส่หนุ่มรุ่นน้อง "ฉันกำลังจะส่งข้อความ
ไปบอกประไพอยู่เนี่ยว่าให้ไปเจอกันที่โต๊ะ มีคนจะตบกันตรงหน้าห้องน้ำ
ฉันไม่มีที่ยืนรอเลยจะกลับโต๊ะก่อน"

"อ้อ งั้นเดี๋ยวผมโทรหาจ๊อยดีกว่า ที่ผมลุกมาจากโต๊ะก็เพราะได้ยินว่า
มีคนมีเรื่องกันที่ห้องน้ำนี่แหละ ผมกลัวพี่ไปตบกับใคร"

"โอ้บ้า!"

ณัฐธัมภาดีหวัสุรทินไปหนึ่งทีอย่างอดรนทนไม่ได้ ก่อนจะเลิบบไป
เห็นว่าผู้ชายคนที่เธอเดินชนยังยืนมองอยู่ เธอเลยรีบสาวเท้าออกเดิน

เพื่อกลับไปยังโต๊ะของตัวเองที่ด้านนอกร้านตามความตั้งใจเดิม ปล่อยให้
สุรทินเดินตามมาที่ด้านหลัง

วันนี้ดูสำหรับสิ่งๆ ว่ามันไม่ดี ไ้หม้ทำเสียเส้นอีกแล้ว!

ณัฐนนท์ยืนมองสองหนุ่มสาวเดินห่างออกไป จนทั้งสองหายไป
กลุ่มคนแล้วเขาจึงหันกลับเข้าหาโต๊ะ

"คุณเป็นผู้หญิงที่มีสีสันดีนะ ตัวจริงก็ดูดีกว่าในรูปด้วย ขนาดว่าในรูป
ก็สวยแล้วนะ" ไทโรนซึ่งกำลังนั่งกินกับแก้มออกความเห็น

"อือฮิ" หนุ่มไทยส่งเสียงในลำคอเป็นเชิงเห็นด้วยพร้อมกับทრุดตัวลงนั่ง
บนเบาะโซฟา

"ถือว่าโชคเข้าข้างเรามากเลยนะที่บังเอิญอยู่ใกล้ๆ จนได้มาเจอ
เป้าหมายแบบนี้ แกมเธอยังเดินผ่านโต๊ะเราพอดีด้วย"

"อือฮิ" ณัฐนนท์ยังทำเสียงแบบเดิม

"จะไม่พูดอะไรสักคำเลยหรือไง" ไทโรนเลิกคิ้ว "ว่าแต่ทำไมเมื่อ
ไม่ฉวยโอกาสทำอะไรสักอย่างล่ะ อย่างน้อยก็ทำความรู้จักหรือขอเบอร์ไว้...
หรือตั้งใจจะแกล้งทำเป็นบังเอิญไปติดต่องานเขาหลังจากนี้"

"ทำไมถึงคิดว่าฉันไม่ได้ทำอะไรสักอย่างล่ะ" หนุ่มไทยเลิกคิ้วแล้ว
ยกมือถือขึ้นมาชู

ที่แรกเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้มกับดวงตาสีเขียวไม่เข้าใจ จนกระทั่ง
สังเกตเห็นเคลโทรศัพท์มือถือ...ปกติเคลมือถือของเพื่อนเป็นสีน้ำเงิน แต่
เคลโทรศัพท์ในมืออีกฝ่ายตอนนี้เป็นโทนสีแดง ซึ่งการที่สีเคลมือถือเปลี่ยนไป
ก็คงไม่ได้เป็นเพราะแสงไฟในร้านด้วย

"เฮ้ นี่ไม่ใช่มือถือแกใช่ไหม"

"อาฮะ" ณัฐนนท์ยิ้มกริ่ม ดวงตาฉายแววร้ายๆ

"อย่าบอกนะว่าเมื่อไหร่ก็กลับเปลี่ยนมือถือ"

"ถ้าไม่ให้บอกฉันก็พูดอะไรไม่ได้แล้วละ"

"ไอ้เสือ!" ไทโรนหัวเราะ

"สถานการณ์มันเป็นใจด้วย ตอนหยิบมือถือของเธอขึ้นมา เท่าที่เห็นหน้าตาบวกกับน้ำหนักและสัมผัสฉันคิดว่ามันน่าจะเป็นรุ่นเดียวกับเครื่องฉันหรือไม่ก็ต้องเป็นรุ่นใกล้เคียง กัน ดังนั้นถ้าฉันจะสับสนจนมือถือสลบกันก็ไม่แปลกจริงไหม" หนู่มไทยเล็กคิ้วเป็นเชิงถาม

"แล้วนี่ตั้งใจจะรอให้เขาติดต่อมาหรือว่ายังไงล่ะ"

"ก็แล้วแต่สถานการณ์ ถ้าคืนนี้กลับถึงคอนโดฯ แล้วเขายังไม่ติดต่อมาถึงฉันก็ต้องติดต่อไปเอง"

"แกนี่มันใจจริงๆ" หนู่มอเมริกันยกแก้วเครื่องดื่มมาจตริมฝีปาก "แต่เท่าที่เห็นเมื่อกี้สาวสวยคนนี้นักน่าจะไม่ใช่เล่นๆ นะ"

"นั่นสิ" ญัฐนนท์เห็นพ้อง บนใบหน้าหล่อเหลาปรากฏรอยยิ้มอีกครั้ง สายตาจับจ้องโทรศัพท์ในมือ "ชักอยากเจออีกรอบไวๆ แล้วสิ"

ญัฐนนท์มาถึงตัวลงบนโซฟาขนาดสองที่นั่งในห้องพักคอนโดฯ ของตนเองอย่างแรงหลังจากหย่อนกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะกาแฟตัวเล็กแล้ว ถึงจะไม่ได้เมาขนาดไรสติ ทว่าตอนนี้เธอก็มีเอาจริงทีเดียว รวมถึงง่วงมากด้วย

หลังจากออกจากร้านอาหารกึ่งผับ หญิงสาวก็ให้สุรทินขับรถของเธอพาจิบระไฟไปส่งบ้านก่อน จากนั้นจึงค่อยวนกลับมาส่งเธอที่คอนโดฯ แล้วเธอก็ควักกระเป๋าให้รุ่นน้องหนู่มนั่งแท็กซี่กลับบ้าน รวมถึงคิดว่าสัปดาห์หน้าคงจะต้องเลี้ยงข้าวอีกฝ่ายอีกสักมื้อเพื่อตอบแทนความมีน้ำใจของเธอ

มณฑนาการสาวย้อยสติของตัวเองไว้ได้ทันฉิวเฉียดก่อนที่จะเผลอหลับ เธอรีบเตือนตัวเองว่าต้องล้างเครื่องสำอางเพื่อไม่ให้หน้าเป็นสิ่ว ความกลัวหน้าพังช่วยให้สามารถยันตัวลุกจากโซฟาได้สำเร็จ ร่างในชุดเดรสสีแดงเดินโซซัดโซเซเข้าห้องน้ำ นอกจากล้างเครื่องสำอางแล้วก็อาบน้ำด้วยเลย

แต่นอกจากมันจะไม่ช่วยให้เธอสดชื่นขึ้น กลับยังส่งผลในทางตรงข้าม คือ ยิ่งง่วงหนักกว่าเก่าเสียอีก ทว่าเธอก็ยังอุตส่าห์สั่งตัวเองให้ออกไปเก็บ กระเป๋าสะพายเข้ามาในห้องนอนเพื่อเอามือถือมาชาร์จแบตเตอรี่ให้ได้

ตาของณัฐริมาแทบปิดสนิทแล้วตอนหยิบมือถือออกมา เธออาศัย ความเคยชินเสียบสายชาร์จได้สำเร็จอย่างไม่ยากเย็น แต่กระนั้นสัมผัสบางอย่าง ที่แปลกไปก็ทำให้เธอต้องลืมหันมองมือถือของตัวเอง เพราะนึกได้ว่า เมื่อหัวค่ำเธอทำมันหลุดมือ ดังนั้นก็ไม่ว่าจะเคลือบรอยหรืออาจเสียหาย ทว่า เธอกลับพบเรื่องที่น่าตกใจกว่านั้น...

เดี๋ยวนะ เคสมือถือของเราไม่ใช่สีนี้ รูปร่างหน้าตาก็ไม่ใช่...เฮ้ย!!!

หญิงสาวตาสว่างในบัดดล เธอพลิกมือถือไปมาหลายรอบอย่างแตกตื่น... ถึงจะเป็นมือถือรุ่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ไม่ใช่มือถือของเธอแน่ๆ!

หรือว่า...

ณัฐริมานึกถึงเหตุการณ์ตอนเธอเดินชนกับชายแปลกหน้าจนโทรศัพท์ หลุดจากมือขึ้นมาได้ เธอไม่แน่ใจว่าตอนนั้นในมือของเขาคือโทรศัพท์ อยู่หรือเปล่า แต่มันก็เป็นไปได้ว่าตอนเขาก้มลงไปเก็บมือถือใส่กระเป๋าให้เธอ อาจเกิดความสับสนบางอย่าง เขาคงไม่ได้มีเจตนาจะขโมย เพราะไม่อย่างนั้น มือถือของเธอคงหายไปโดยไม่มีอีกเครื่องมาแทนแบบนี้

หญิงสาวพยายามตั้งสติ จากนั้นก็กดเรียกหน้าจอให้สว่างขึ้นมา ไม่มีข้อความใดๆ ที่ฟ้องว่าเจ้าของเครื่องกำลังตามหามือถือของตัวเองอยู่ มีเพียงข้อความให้ปลดล็อกตามปกติเท่านั้น

บางที่เขาอาจจะยังไม่รู้ตัวก็ได้

จากที่กำลังจะทิ้งตัวลงนอนณัฐริมาก็เปลี่ยนเป็นลุกจากเตียงเพื่อไป เปิดคอมพิวเตอร์ เธอใช้เวลาไม่นานก็ล็อกอินเข้าสู่แอ็กเคาต์เพื่อเริ่มทำการ ตามหาโทรศัพท์มือถือที่หายไป ก่อนอื่นเธอกดเช็กตำแหน่งที่ตั้งและพบว่า มันกำลังเคลื่อนไหว น่าจะอยู่บนรถสักคัน เธอเลยกดเข้าสู่โหมดล็อกเครื่อง

สำหรับมือถือที่สูญหาย จากนั้นก็พิมพ์ข้อความขอให้ติดต่อกลับไปเบอร์ของสุรทินหรือไม่ก็อีเมล เพราะเธอมีมือถือแค่เครื่องเดียวและที่คอนโดย ก็ไม่มีโทรศัพท์พื้นฐาน ปิดท้ายด้วยการสั่งให้มือถือส่งเสียงร้องเป็นระยะเวลาหนึ่งก่อนจะปิด ทว่ายังไม่ทันเริ่มภาวนาว่าขอให้ตนเองติดถูกที่อีกฝ่ายแคหยิบมือถือผิด มือถือเครื่องที่วางอยู่ข้างคอมพิวเตอร์ก็ส่งเสียงร้อง

บนหน้าจอมือถือปรากฏชื่อ 'โทโรน' มันไม่ใช่ชื่อคนไทย และเธอก็นึกถึงหนุ่มต่างชาติซึ่งนั่งร่วมโต๊ะกับผู้ชายที่เธอเดินชนขึ้นมาทันทีเลยรีบรับสาย

"คุณทำโทรศัพท์หายใช่ไหมครับ" เสียงถามลอยมาทันที

"ใช่ค่ะ คุณคือคนที่ฉันชนที่ร้านอาหารเมื่อหัวค่ำหรือเปล่า"

"ใช่ครับ แล้วผมก็เป็นเจ้าของมือถือที่อยู่กับคุณตอนนี้ด้วย ดูเหมือนมือถือเราจะสลับกัน ผมก็เพิ่งรู้ตัว... น่าจะเป็นความผิดของผมเองด้วย ผมคงสับสนจนเอามือถือตัวเองหย่อนใส่กระเป๋าของคุณ"

"ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น..." ณัฐธรมภาพิมพ์

"ตอนนี้คุณอยู่บ้านแล้วหรือเปล่าครับ บ้านคุณอยู่แถวไหน"

หญิงสาวบอกย่านที่ตั้งคอนโดย ไป

"อืม...คุณต้องรีบใช้มือถือไหม ถ้าไม่รีบรานัดเจอแล้วแลกมือถือกันพรุ่งนี้ได้หรือเปล่า พอติดตอนนี้ผมขับรถออกมาส่งเพื่อนที่นอกเมืองกว่าจะกลับเข้าเมืองคงอีกเป็นชั่วโมงๆ มันน่าจะตึกมาก อีกอย่างนี้ผมใช้มือถือเพื่อนโทรด้วย ถ้าแยกกับเพื่อนผมก็จะมีมือถือโทรหาคุณตึกๆ แบบนี้มีที่ให้นัดเจอน้อย"

"พรุ่งนี้ได้ค่ะ" หญิงสาวตอบหลังจากซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง

ที่เขาพูดก็มีเหตุผล ตึกแล้วมีสถานที่ให้นัดเจอได้น้อยกว่าตอนกลางวัน อีกทั้งเวลานี้เธอเองก็ทั้งมึนและง่วง ไม่รู้จะถ่างตารอเขาได้ตลอดรอดฝั่งไหม ที่สำคัญถึงโทรศัพท์ของเธอก็อยู่กับเขา ทว่าโทรศัพท์ของเขาก็อยู่กับเธอ

เช่นกัน...พอคิดแบบนี้แล้วก็สรุปได้ว่าถึงไม่รู้จักอีกฝ่ายแต่ก็น่าจะพอวางใจได้ว่า
เขาคงไม่เบี้ยว

"งั้นเรานัดกันเลยดีกว่า คุณเลือกสถานที่กับเวลาเลยครับ เดี่ยวผม
ไปหาคุณเอง"

ณัฐริมภานิ่งคิดอีกครู่ ก่อนจะเลือกร้านกาแฟตั้งในห้างใกล้กับคอนโดฯ
พอเธอออกปากว่าสะดวกทั้งร้านและห้างเธอเลยจัดแจงนัดเวลาต่อ

"โอเคครับ เอาตามนี้ ขอโทษด้วยนะครับที่ทำให้คุณต้องร่นวายุ"

"ฉันก็ผิดด้วยเหมือนกัน" สาวสวยพึมพำ

ปกติเธอค่อนข้างติดมือถือ แต่ด้วยความเมาและต้องนั่งรถเธอเลย
ไม่คิดจะเล่นโทรศัพท์ให้เสี่ยงเวียนหัวพะอืดพะอม แถมตอนแยกจาก
ผู้ชายแปลกหน้าคนนี้อีกโดนสุรทินกวนอารมณ์ เลยไม่ทันได้ตรวจสอบ
ให้ดีกว่าข้าวของอยู่ครบถูกต้องหรือเปล่า

"งั้นเอาเป็นว่าเราผิดกันคนละครึ่ง" เขาสรุปง่าย ๆ "เจอกันพรุ่งนี้นะครับ
กูดไนต์"

"แล้วเจอกันละ" ณัฐริมภาตอบกลับไปแบบมีนัย จากนั้นเขาก็วางสายไป
ทว่าในหัวเธอก็ยังมีคำว่ากูดไนต์ของชายหนุ่มวนเวียนอยู่

มันเป็นคำบอกเล่าที่ไม่ได้แปลกประหลาดพิสดารอะไร เพียงแต่เธอ
ไม่ใช่คนรู้จักของเขานี้สิ หรือบางทีเขาอาจไม่รู้ว่าจะปิดบทสนทนาอย่างไร
ไม่ให้ห้วนเกินไปก็ได้...

หญิงสาวปิดคอมพิวเตอร์ รู้สึกว่าตนเองชักจะคิดอะไรไร้สาระไปหน่อย
จากนั้นเธอก็กลับไปนั่งตัวลงนอนบนเตียง โดยเอามือถือของเขาวางไว้บน
โต๊ะข้างเตียงตรงจุดที่เธอมักจะวางโทรศัพท์เป็นประจำ ตอนนั้นเองที่เธอ
พลันตระหนักว่าลืมนามชื่อของอีกฝ่าย เช่นเดียวกับที่เธอไม่ได้ถามชื่อของเธอ

พอทั้งเลย ณัฐริมภานึกแบบมีนัย พร้อมกับดิ่งผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่าง
และเอื้อมไปปิดไฟนอน พอสบายใจเรื่องมือถือแล้วความมัวงมกับความมึน

ก็หวนกลับมาอย่างรวดเร็ว เธอก้าวเข้าสู่ห้วงนิทรอย่างง่ายดาย แต่ก่อนจะหลับ
ก็ยังมีความคิดหนึ่งวนเวียน

คำว่า 'กู๊ดไนต์' ของเขาสำเนียงกร้าวใจมากเลย นักเรียนนอกหรือเปล่า
ก็ไม่รู้

บทที่ 2

ณัฐนันท์และบ้านของเขา

ณัฐริมภาหลักประตูดื่นเข้าสู่วานกาแฟอันเป็นสถานที่นัดหมาย ภายในร้านมีลูกค้าคลาคล่ำเหมือนทุกครั้งที่มาตามประสาเป็นร้านเซนต์สาวสวยกวาดตามองไปรอบๆ ไม่แน่ใจว่าตนเองสามารถจำหน้าชายหนุ่มคนที่สลับมือถือกับเธอได้ เพราะเมื่อคืนเธอเมาหน่อยๆ หน้าซำแสงไฟในร้านอาหารก็ดับก็ค่อนข้างลลอกจากด้วย

หญิงสาวขยับไปยืนหลบมุมตรงข้างชั้นที่วางขายสินค้าแบรนด์ของร้านกาแฟเพื่อจะได้ไม่เกะกะลูกค้าคนอื่น แล้วเธอก็ไล่สายตาดูไปที่ละโต๊ะอย่างช้าๆ จนกระทั่งหยุดตรงโต๊ะขนาดสองที่นั่งตัวหนึ่งซึ่งมีบุรุษคนหนึ่งครอบครองอยู่ เขากำลังมองมาเช่นกัน พอได้สบตากันเขาก็หยิบมือถือบนโต๊ะขึ้นมาดู เธอเลยแน่ใจว่าอีกฝ่ายคือคนที่ตามหาและเริ่มออกเดิน

"สวัสดีครับ"

ชายหนุ่มส่งรอยยิ้มมาทักทายตอนเธอเดินถึงโต๊ะ ณัฐริมภาเห็นอย่างนั้นเลยส่งยิ้มตอบกลับไป ขณะเดียวกันก็อดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายหน้าตาดีกว่าที่เธอจำได้

"สวัสดีค่ะ ขอโทษที่ให้รอนะคะ"

"คุณมาตรงเวลานี่" เขายกแขนขึ้นดูนาฬิกา แล้วก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้เธออีกที "ผมเพิ่งรู้ว่าเมื่อคืนตอนโทรคุยกันลืมแนะนำตัว... ผมณัฐครับ"

หญิงสาวเลิกคิ้วนิดหนึ่ง ก่อนที่มุมปากจะยกเป็นรอยยิ้มขำ

"ฉันรั้มภาค่ะ" เธอตอบแล้วหันไปเปิดกระเป๋าสะพายเพื่อหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาส่งให้เขา

"เหมือนผมจะทำให้คุณขำนะ" ชายหนุ่มเป็นฝ่ายเลิกคิ้วบ้าง

"ชื่อของคุณพ้องกับชื่อของฉันนะค่ะ ชื่อจริงของฉันคือณัฐรั้มภา" เธออธิบายทั้งรอยยิ้มพร้อมกับรับโทรศัพท์คืนจากเขา "ตอนเด็กๆ ฉันเคยชื่อนัทด้วย แต่ชื่อมันโหล คุณแม่เลยจับเปลี่ยนชื่อเป็นรั้มภา"

"อ้อ" เขาหัวเราะน้อยๆ "ส่วนผมณัฐนนท์ครับ...คุณต้องปิดลอสต์โหมดซะใหม่ นังก่อนก็ได้นะ"

"ขอบคุณค่ะ" จริงๆ ณัฐรั้มภาไม่ได้อยากนั่ง แต่ก็เห็นว่าคงไม่งามถ้าจะยืนคำหัวเขาต่อไปเพื่อปลดล็อกมือถือ เธอเลยดึงเก้าอี้ตัวตรงข้ามเธอออกและทรุดลงนั่ง

"ผมชาร์จแบตฯ ให้คุณด้วย"

"ฉันก็ชาร์จแบตฯ มาให้คุณเหมือนกัน" หญิงสาวซ่อนสายตาขึ้นมองเขานิดหนึ่ง พอได้สบตากันเขาก็ยิ้มให้แล้วก็ลงไปกดมือถือของตัวเองบ้าง เธอเลยหยิบตากลับลงมองจอเพื่อพิมพ์พาสโค้ด พอปิดโหมดสูญหายเรียบร้อยแล้ว เธอก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ ด้วยความโล่งอก

"มือถือคุณอยู่ในสภาพโอเคดีทุกอย่างใช่ไหม" ณัฐนนท์เงยหน้าขึ้นถามเธอ

"โอเคดีค่ะ มือถือคุณล่ะค่ะ" สาวสวยถามกลับ

"ไม่มีปัญหาครับ" รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลาอีกครั้ง "ดูเหมือนมือถือเราจะรุ่นเดียวกันนะ เมื่อคืนผมเลยสับสนเอามือถือใส่กระเป๋าคุณ"

ผิดเครื่อง"

"รู้เเต่ยวกันจริง ๆ แหละคะ"

สองหนุ่มสาวมองหน้ากัน เกิดความเงิบขึ้นชั่วขณะ แล้วก็เป้นณัฐริมภาที่เป็ดปากก่อน

"ฉันขอตัวนะคะ ขอขอบคุณคุณมากๆ อีกครั้งด้วย"

"คุณมีธุระต่อหรือเปล่าครับ ถ้าไม่มีขอผมเลี้ยงกาแฟคุณสักแก้วได้ไหม"
ณัฐนนท์พูดต่อทันทีที่สิ้นเสียงของเธอ

หญิงสาวที่กำลังจะฉวยกระเป๋าสะพายหลุยส์ขึ้นซะงัก เธอจ้องใบหน้าหล่อเหลา ทว่าเขากยังคงยิ้มเหมือนเดิม แถมมีข้อเสนอเพิ่มเติมอีกต่างหาก

"หรือถ้าคุณหิว เปลี่ยนเป็นมื้อกลางวันก็ได้"

"ถ้าเป็นเพราะเรื่องที่มีมือถือเราสลับกัน ก็อย่างที่เราคุยกันเมื่อคืนนั้นแหละคะ มันเป้นความผิดของพวกเราคนละครั้ง คุณไม่จำเป็นต้อง 'ไถโทษนะ' แม้นณัฐริมภาจะค่อนข้างแน่ใจว่าเขาไม่ได้คิดจะไถโทษ แต่เธอก็ทำเป้นไม่รู้ไม่ชี้

"ผมไม่ได้จะไถโทษครับ" ในน้ำเสียงของณัฐนนท์เจือไว้ด้วยเสียงหัวเราะจางๆ "ผมแค่อยากรู้จักคุณ...เมื่อคืนตอนคุณคุยกับเพื่อนผมว่าคุณน่ารักดี"

"หมายถึงตอนที่ฉันตบหัวเขาเหรอะคะ" สาวสวยถามหน้าตาย

"นั่นก็ด้วย" คราวนี้เขาหัวเราะออกมาจริงๆ "อันที่จริงผมว่านั่นเป้นพารต์สำคัญเลยที่ทำให้ผมประทับใจจนอยากรู้จักคุณ"

"คุณเคยคิดไหมคะว่าตัวเองอาจมีรสนิยมแปลกๆ"

"ไม่เลย ผมเชื่อว่าตัวเองรสนิยมดี คราวนี้ก็เหมือนกัน"

ณัฐริมภามองชายหนุ่มอย่างประเมิน เธอจับได้ถึง 'ความแพรวพราว' จากคนตรงหน้าได้ไม่ยากเลย ซึ่งนั่นไม่ใช่คุณสมบัติของผู้ชายที่เธออยากพบเจอ โดยเฉพาะในวันที่เพิ่งเขี่ยก๊อจอมเจ้าชู้ทิ้งลงถังขยะ แลเธอ

ก็ไม่ได้นึกอยากจะเริ่มความสัมพันธ์ครั้งใหม่ในช่วงนี้ ทว่าพอมาคิดดูอีกที... อย่างน้อยเขาก็แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา ถึงจะรู้ว่าသူผู้ชายไม่ค่อยเป็น แต่การตีหมาแพกับเขาแก้วหนึ่งก็ไม่ได้หมายความว่าต้องคบหากับเขาจริงจิง ไม่แน่เธออาจจะได้เพื่อนใหม่หรือคอนเนกชันดี ๆ ก็ได้

"ฉันชอบจาวาชิฟแฟรปปูชิโน"

"โอเคครับ" ฌ็องนัทก็อมยิ้มรับ ดวงตาพร่าระยิบ

ชายหนุ่มถามรายละเอียดปลีกย่อยอื่นๆ เป็นต้นว่าไซส์แก้วที่ต้องการ และองค์ประกอบพิเศษอย่างอื่นของเครื่องดื่ม จากนั้นก็ลุกจากโต๊ะเดินไปยังเคาน์เตอร์ ฌ็องนัทนั่งมองตามร่างสูงโปร่งไป ยังไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่าคิดถูกหรือเปล่า

แต่ยังงี้ก็ตัดสินใจไปแล้ว อะไรจะเกิดก็เอาเหอะ

หนึ่งชั่วโมงหลังจากตัดสินใจนั่งที่ร้านกาแฟต่อ ฌ็องนัทก็ได้ค้นพบว่ามันไม่แยเลย ฌ็องนัทเป็นเพื่อนร่วมโต๊ะที่ดี เธอสามารถนั่งคุยกับเขาได้เรื่อยๆ โดยไม่เบื่อหรืออึดอัด ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะเขาแค่ชวนเธอคุยเรื่องสัพเพเหระทั่วไป ทำตัวเป็นเพื่อนใหม่ที่เพิ่งทำความรู้จักกัน โดยไม่ได้พยายามรุกจีบเธออย่างโจ่งแจ้งเหมือนที่ผู้ชายบางคนทำ

หนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาหัวข้อสนทนาของเธอกับเขาเรื่อยเปื่อยมาก ตั้งแต่เรื่องกาแฟ รสชาติของเมล็ดกาแฟที่ปลูกในสถานที่ต่างๆ อุปกรณ์การดื่มที่ช่วยส่งเสริมแนวคิดรักษ์โลก โดยที่ทั้งเธอกับเขาแทบไม่ได้พูดถึงเรื่องส่วนตัวของกันและกันเลย จนกระทั่งเมื่อครู่ชายหนุ่มคุยถึงบ้านที่สร้างด้วยพรีนเตอร์สามมิติซึ่งเขาเคยเห็นมา เธอก็เลยถาม

"คุณเรียนจบหรือทำงานในสายวิทยาศาสตร์หรือเปล่าคะ ฉันเคยจากที่เรานั่งคุยกันนะ"

"ครับ ผมเป็นนักวิจัย" ฌ็องนัทพยักหน้ารับทั้งรอยยิ้ม

"นักวิจัย? แบบนักวิทยาศาสตร์อะไรประมาณนั้นนะหรือ" หญิงสาวทำตาโต

"ใช่ครับ ผมทำเกี่ยวกับด้านชีวเคมี...คุณดูตกใจนะ หน้าผมไม่ให้เลยใช่ไหม"

"ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ แต่อาชีพนักวิจัยนักวิทยาศาสตร์เป็นอาชีพที่ฉันเคยอยากเป็นตอนเด็กๆ ฉันคิดว่ามันเท่มากเลย"

"ตอนเด็กๆ ผมก็คิดแบบนี้เหมือนกัน พอมาทำจริงๆ ถึงรู้ว่าเป็นอาชีพที่ต้องใช้ความอดทนและความพยายามเยอะมาก...แต่ก็นั่นแหละ มีอาชีพไหนบ้างที่ไม่ต้องอดทนและพยายาม มันต้องมีความลำบากสักอย่างนั่นแหละ"

"ก็จริง" ณัฐริมาหยุดคิดหนึ่ง "แล้วคุณจบจากต่างประเทศใช่ไหมคะ"

"ครับ ผมได้ทุนไปเรียนต่อที่อเมริกา พอเรียนจบผมก็ทำงานที่นั่นต่อสองปีแล้วถึงกลับมาไทย"

"จริงๆ คุณทำงานอยู่ที่นั่นน่าจะสบายกว่าที่ไทยนะ" เธอแปลกใจ

"ยังไคร่รอบครัวผมก็อยู่ที่ไทยนี่" ชายหนุ่มยิ้ม "ไม่แน่วันหนึ่งผมอาจจะไปทำงานที่เมืองนอกอีกก็ได้ แต่ตอนนี้ก็กลับมาทำอะไรที่อยากทำก่อน"

"ดีจัง ฉันเคยคิดว่าอยากไปเรียนต่อหรือไม่ก็ไปทำงานเมืองนอกบ้างไม่รู้อะไรได้ไปไหม" หญิงสาวพิมพ์ "ฉันถามเรื่องคุณแล้ว ฉันก็ต้องบอกเรื่องของตัวฉันมั่งนะ...ฉันทำงานเป็นอินทีเรียตีไซเนอร์ค่ะ"

"อินทีเรีย" เขาเลิกคิ้ว "ว้าว เจ๋งมากเลยนะ ผมเพิ่งทุกครึ่งเวลาเห็นอินทีเรียเปลี่ยนบ้านหลังหนึ่งไปเป็นอีกหลัง เหมือนใช้เวทมนตร์เลย"

"คุณพูดซะฉันภูมิใจเลย ถึงแม้ฉันจะไม่ได้เป็นคนทำบ้านหลังที่คุณพูดถึงก็เถอะ" ณัฐริมาหัวเราะ ขณะเดียวกันเธอก็สัมผัสได้ถึงความจริงใจของเขา รู้สึกว่าเขาให้ความเคารพนับถืออาชีพของเธอจริงๆ

ไม่ใช่แค่พูดตามมารยาท

"อาชีพคุณเจ๋งจริง ๆ นะ คุณคิดดูสิ เสกบ้านเก่า ๆ ไทรม ๆ ให้กลายเป็นบ้านใหม่ในแบบที่เจ้าของชอบได้ อาชีพที่ทำให้คนมีความสุขในการใช้ชีวิตได้นี้เจ๋งมากนะ" ดวงตาของเขาฉายแววชื่นชม "สำหรับผมนับถืออาชีพในสายของคุณเป็นพิเศษเลยนะ เพราะเวลาที่ย้ายที่อยู่ผมมีปัญหาเรื่องนี้มาตลอด ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเฟอร์นิเจอร์ชิ้นไหนสีไหนถึงจะเข้ากัน จนซื้อมาวางแล้วนั้นแหละถึงรู้ว่าพังพินาศ"

"ก็คงเหมือนที่ฉันนับถือคุณที่วิจัยเรื่องยาก ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อโลกใบนี้ได้แหละค่ะ ตอนเด็ก ๆ ฉันว่าอาชีพนักวิทยาศาสตร์เท่ดี แต่พอโตขึ้นถึงรู้ว่าเรียนไม่ได้แน่ๆ แค่เห็นตารางธาตุฉันก็เป็นลมแล้ว"

"คุณตกแต่งภายในพวกบ้านอะไรแบบนี้ใช่ไหม แล้วมีแนวที่ถนัดเป็นพิเศษหรือเปล่า"

"ฉันทำหมดแหละค่ะ ลูกค้าชอบแนวไหนก็คุยกันได้... ที่ถามนี้อย่าบอกนะว่ากำลังหาคนแต่งบ้านให้อยู่"

"ใช่ครับ" ณัฐนันท์รับทั้งรอยยิ้ม "มันต้องมีอะไรพิเศษแน่เลยผมถึงได้มาเจอคุณ คือผมเพิ่งซื้อบ้าน เป็นบ้านโมเดิร์นลอฟท์ กำลังคิดว่าจะหาคนมาตกแต่งภายในให้พอดี เพราะถ้าผมซื้อเฟอร์นิเจอร์เองบ้านคงดูละอะไม่ต่างจากคราวก่อนๆ"

สาวสวยจ้องหน้าเพื่อนใหม่ เมื่อครู่เธอก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง ใครจะไปนึกกว่าจะได้คำตอบแบบนี้

"คุณไม่ได้พูดเล่นใช่ไหม"

"จริงจังทุกคำเลยครับ" ชายหนุ่มหยิบมือถือของตัวเองขึ้นมากดบนหน้าจอสามสี่ทีแล้วยื่นมันให้เธอ "นี่บ้านใหม่ของผม"

ณัฐนันท์รับมือถือเครื่องที่เมื่อคืนอยู่กับตนเองมา บนหน้าจอกำลังแสดงภาพบ้านสองชั้นสไตล์โมเดิร์นลอฟท์ เท่าที่เห็นดีไซน์ก็ไม่น้อยทีเดียว

และจากประสบการณ์การทำงานทำให้เธอทราบในทันทีว่าราคาก็น่าจะแรงไม่น้อยด้วย...แต่มาอีกที เขาทำงานอยู่เมืองนอกตั้งสองปี แถมได้ทุนไปเรียนก็น่าจะเป็นระดับหัวกะทิ การมีเงินกลับมาซื้อบ้านที่ไทยก็ไม่ถือเป็นเรื่องแปลก

"คุณทำบ้านโมเดิร์นลอฟต์แบบนี้ได้ใช่ไหม"

"ฉันเคยทำค่ะ แต่ก็ไม่ถึงกับถนัด ไม่ได้ทำบ่อยด้วย" หญิงสาวส่งโทรศัพท์คืนให้เขา "แล้วก่อนหน้านี้คุณได้มองดีไซเนอร์คนไหนไว้บ้างไหม"

"ยังเลยครับ ผมเพิ่งจัดการเรื่องซื้อขายเสร็จเมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี่เอง...คุณรับทำได้ไหม"

"รับนะรับได้ค่ะ แต่ฉันยังไม่อยากให้คุณปักใจ คุณควรลองหาดีไซเนอร์คนอื่นด้วย ลองดูพอร์ตโฟลิโอของแต่ละคนและลองคุยดูก่อนค่อยเลือก เรื่องบ้านนี้สำคัญมาก ควรจะได้แบบที่คุณถูกใจที่สุด" ณัฐริมาพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

"โอเคครับ ผมจะหาคนอื่นด้วย" ชายหนุ่มพยักหน้ารับ แว่วชื่นชมนายอยู่ในดวงตา "คุณจริงจังมากเลย"

"คุณพูดเองนี่ว่าอาชีพของฉันควรจะทำให้คนได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข อีกอย่างคุณโชคดีที่ช่วงนี้นั้นไม่ได้ร้อนเงิน" เธอพูดติดตลกดปิดท้าย

สำหรับอาชีพในสายงานสถาปนิกหรือมัณฑนากร ต่อให้มีสังกัดบริษัท แต่ก็รับ 'ฟรี' หรืองานพิเศษนอกบริษัทกันเป็นเรื่องปกติ ในกรณีของเธอนั้น อาชีพผู้เป็นเจ้าของไม่คอยสนใจเรื่องนี้ ใครจะรับงานนอกอย่างไรก็ได้ ตราบใดที่ไม่กระทบกับงานในบริษัทเขาก็ไม่มีปัญหา แต่ปกติถ้ามีคนติดต่องานมาแล้วเป็นงานใหญ่ที่ดูยุ่งยากเธอก็จะส่งต่อเข้าบริษัท สำหรับงานออกแบบตกแต่งภายในครั้งนี้ดูไม่ใหญ่โตก็ทำเองได้

ช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมาเธอไม่ได้รับงานนอกเลยเพราะชู้เกียจบวกกับเริ่มมีคนคุยด้วย แต่ในเมื่อตอนนี้โสดสนิทแล้วก็หาเงินซื้อบั้งดีกว่า

"ป้ายนี้คุณวางไหมครับ เข้าไปดูที่บ้านกับผมได้หรือเปล่า ผมอยากให้คุณเข้าไปเห็นตัวบ้านของจริงเลย มีค่าใช้จ่ายก็ไม่มีอะไร ผมไม่มีความสามารถในการอธิบายอะไรแบบนี้จริงๆ แถมไม่มีรูปในบ้านให้คุณดูครบๆ ด้วยสิ"

"ก็วางอยู่ละ บ้านคุณอยู่แถวไหนหรอ"

ณัฐนันท์บอกชื่อหมู่บ้านกับย่านที่ตั้งให้เธอฟัง มันไม่ได้อยู่ใจกลางเมือง แต่ในยุคนี้ก็ไม่ถือว่าไกลจนเดินทางลำบาก แถวนั้นมีรถไฟฟ้าผ่านแล้วด้วย

"โครงการนี้เอง ฉันเคยได้ยินชื่ออยู่นะ"

"งั้นเรามูฟไปกินมื้อเที่ยงเถอะ เสร็จแล้วเดี๋ยวไปดูบ้านกัน... คุณเลือกเลยครับว่าอยากกินอะไร"

หญิงสาวมองหน้าอีกฝ่าย จากที่คิดว่าแค่ดื่มกาแฟ ตอนนั้นก็ดูเหมือนจะกลายเป็นการกินข้าวด้วยแล้ว แถมการปฏิเสธก็ดูไม่สมเหตุสมผลเสียด้วย แต่ถ้ามองว่าเป็นเรื่องงาน มันก็ไม่ถือว่าเขาเจ้าเล่ห์หมัดมือชกหรือกมั้ง...

ณัฐริมาเลือกกินอาหารญี่ปุ่น เวลาส่วนใหญ่ระหว่างมื้ออาหารหมดไปกับการอธิบายวิธีการจ้างงานมันทนการ ซึ่งก็มีทั้งให้ออกแบบเนยๆ และที่ให้ออกแบบควบประสานงานกับผู้รับเหมาที่เจ้าของบ้านจ้าง ไปจนถึงแบบที่ให้มันทนการจัดการทุกอย่างให้เจ้าของบ้าน นอกจากนี้เธอก็เปิดพอร์ตโฟลิโองานของตัวเองให้ชายหนุ่มดูด้วย โดยเฉพาะพวกงานโมเดิร์นที่เคยทำ เพื่อที่ถ้าสไตล์ของเขาไม่ตรงกับของเธอก็จะได้ไม่ต้องเสียเวลาไปมากกว่านี้ แต่ดูเหมือนเขาจะไม่มีภาพการตกแต่งบ้านในหัวที่ชัดเจน เธอเปิดอะไรให้ดูเขาก็ทำท่าถูกใจไปหมด

หญิงสาวขอให้เขาตั้งงบประมาณสำหรับการตกแต่งภายในแบบไม่รวมเครื่องใช้ไฟฟ้าให้ชัดเจน รวมถึงให้ลองนึกดูด้วยว่าอยากให้บ้านของตัวเองออกมาเป็นแบบไหนแน่ จากนั้นเธอก็ขับรถตามเขาไปที่หมู่บ้าน มันเพิ่งสร้างเสร็จพร้อมย้ายเข้าอยู่ไม่นานนี้เอง เท่าที่เห็นตอนนี้ในหมู่บ้านเพิ่งมีคน

ย้ายเข้ามาอยู่แค่นี้ไม่กี่หลัง หลายหลังเห็นชัดว่ามีช่างกำลังทำงาน

ตัวบ้านมีพื้นที่ไม่มาก ที่สำคัญคือพอได้มาอยู่ในสถานที่จริงแล้ว
ณัฐนนท์ก็ดูจะมีภาพในหัวชัดเจนมากขึ้นว่าเขาต้องการอะไรบ้าง มณฑนากรสาว
เลยสามารถจินตนาการต่อ ยอดได้ง่ายขึ้น

"คุณจะรีบย้ายเข้าไหมคะ"

"ไม่ครับ ผมยังมีสัญญาเช่าคอนโดฯ เหลืออยู่อีกเกือบครึ่งปีเนอะ"

"อ้อ เวลาถมที่ดิน สบายเลย"

ณัฐริมาพยักหน้ารับหึหังหงักแล้วหันไปมองพื้นที่ห้องครัว ในหัว
นึกภาพว่าจะทำอะไรกับพื้นที่ส่วนนี้ได้บ้าง แต่ไม่ทันไรเธอก็ต้องหันไปหา
ชายหนุ่มที่ลู่ๆ ก็พูดขึ้นมา

"ผมมาคิดดูแล้ว คุณทำบ้านให้ผมเถอะ"

"ตอนอยู่ห่างคุณรับปากฉันไม่ใช่เหรอว่าจะลองคุยกับดีไซเนอร์คนอื่นด้วย
แล้วค่อยตัดสินใจ" เธอเลิกคิ้ว

"ผมขี้เกียจแล้ว" ณัฐนนท์พูดง่าย ๆ "ผมไม่มีคนรู้จักในวงการคุณเลย แล้ว
ผมคิดว่าคุยกับคุณเข้าใจกันดีด้วย แต่คิดว่าจะต้องมานั่งอธิบายซ้ำอีกรอบว่า
ผมชอบอะไรและต้องการอะไรก็ปวดหัวแล้ว ผมไม่ถนัดอะไรพวกนี้เลยจริงๆ
ที่สำคัญผมโอเคกับราคาที่คุณเสนอมาด้วย"

"ถ้าคุณยืนยันแบบนี้ก็โอเคค่ะ"

หญิงสาวไม่คัดค้านเพราะดูแล้วงานไม่ยุ่งยากซับซ้อน เพียงแต่นานนี้
เธอต้องหาผู้รับเหมาและประสานงาน รวมถึงควบคุมการทำงานของช่าง
ให้เขาด้วย เนื่องจากเขาต้องการจ้างเธอแบบเทิร์นคีย์ คือให้ทำทุกอย่าง
ตั้งแต่ต้นจนจบ

"ขอบคุณครับ" ณัฐนนท์ยิ้มกว้าง

"เออละ ขึ้นชั้นตอนคราวๆ ก็คือเดี๋ยวฉันจะกลับมาวัดขนาดของ
ห้องต่างๆ ในบ้านนี้ แล้วก็ต้องเอาสัญญาให้คุณเซ็น พอเซ็นสัญญาเรียบร้อย

และจ่ายเงินมัดจำแล้วฉันถึงจะเริ่มออกแบบ ไม่เกินสองสัปดาห์ก็น่าจะส่งแบบแรกให้คุณดูได้ค่ะ"

เขาหยุดนิดหนึ่ง ทำท่าครุ่นคิด

"จริง ๆ ถ้าพรุ่งนี้คุณว่างพอจะเข้ามาวัดบ้านและสามารถเตรียมการเรื่องสัญญาได้พร้อม เรานัดเจอกันอีกรอบเลยก็ได้นะ"

"งั้นพรุ่งนี้นัดเจอกันที่บ้านนี้เวลาเดิมดีไหมคะ คุณสะดวกไหม"

"ได้ครับ" ชายหนุ่มรับคำท่าทางสบายอกสบายใจ "ผมรอดแล้วจะได้มีบ้านสวย ๆ กับเขาบ้างเสียที...นี่คุณรู้ไหม เมื่อคืนผมยังคุยกับไทโรนเรื่องนี้อยู่เลย ไทโรนคือเพื่อนผม ที่คุณเจออยู่กับผมเมื่อวานนะ เพราะผมไม่รู้จะเริ่มค้นหาคนมาตกแต่งบ้านได้ยังไง จะหาจากในอินเทอร์เน็ตก็อาจจะเชื่อถือได้แค่ไหน"

"แต่ที่คุณก็เพิ่งรู้จักฉันไม่กี่ชั่วโมงนะคะ" ณัฐรัสมิภาชี้ให้เห็นความจริงขณะเดียวกันก็ขำกับท่าทางของเขา

"อย่างน้อยมือถือผมก็ไปอยู่กับคุณคืนหนึ่งและกลับมาหาผมแบบไม่บุบสลาย อีกอย่างผมว่าเราก็คูยกกันเข้าใจดีนะ หรือคุณว่ายังไงล่ะ"

"ฉันจะทำงานของฉันให้ดีที่สุดค่ะ" หญิงสาวไม่ได้ตอบคำถาม แล้วเธอก็ยกแขนขึ้นดูนาฬิกา "ถ้าวันนี้ไม่มีอะไรแล้วฉันขอตัวก่อนดีกว่าค่ะ พรุ่งนี้เรานัดกัน ฉันต้องเลื่อนธุระของพรุ่งนี้ขึ้นมา"

"ผมกำลังว่าจะชวนคุณกินมื้อเย็นด้วยกันต่อพอดี" ณัฐนนท์ทำท่าเสียตาย

"เจอกันพรุ่งนี้นะคะ" เธอยิ้ม ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ก่อนจะทำท่าหนีขึ้นได้

"อ้อ จริงสิ เรายังไม่ได้แลกเบอร์กันไว้เลย รอแป็บนะคะ นามบัตรฉันอยู่ในรถ..."

"แลกเบอร์กันตรงนี้นะครับ ผมไม่ได้เอานามบัตรมาด้วยซ้ำ"

เมื่อชายหนุ่มพูดแบบนั้นเธอก็ทำตามโดยไม่โต้แย้ง ทั้งสองแลกทั้งเบอร์และไอดีแชตกัน เธอบอกว่าจะส่งสัญญาให้เขาดูก่อน เพื่อมีจุดที่เขาต้องการแก้ไข แล้วเขาก็เดินไปส่งเธอที่รถ

ณัฐนนท์ยืนมองจนกระทั่งรถของหญิงสาวเลี้ยวหายไปตรงหัวมุม จากนั้นเขาก็หมุนกายเดินกลับเข้าสู่เขตบ้านพร้อมกับยกมือถือขึ้นมากด หลังจากฟังเสียงสัญญาณรอสายครบสามครั้งก็มีเสียงตอบรับเป็นภาษาอังกฤษ

"ว่าไง"

"ทำไมเสียงเป็นนั่นนะ อย่าบอกนะว่ายังไม่ตื่น" นุ่นไทยถามกลับไป เพราะเสียงจากปลายสายแหบกว่าปกติ

"ตื่นแล้วสิวะ ป่านี้นี้แล้ว หิวเลยตื่นมากินข้าวเที่ยงจนจะหลับอีกรอบแล้ว" ไทโรนตอบกลับมา "เออ ว่าแต่โทรมาแบบนี้แสดงว่าได้มือถือคืนแล้วสิ ได้ทำความรู้จักกับคุณคนสวยตามที่ตั้งใจไว้ไหมล่ะ"

"แน่นอน แล้วก็ได้เธอมาตกแต่งบ้านให้ด้วย" หางเสียงของณัฐนนท์ เจื่อไว้ด้วยเสียงหัวเราะ

"ตกแต่งบ้าน?" อีกฝ่ายทวนคำ "อ้อ เธอเป็นอินทีเรียดีไซน์เนอร์"

"ใช่ ก็ดีไซน์ได้ต่างๆ นะ... พรุ่งนี้นัดกับเธออีกรอบ ต้องเซ็นสัญญา กัน"

"โอ้เสื่อเอ๊ย" ไทโรนหัวเราะหึๆ "แล้วนี่จะยังงี้ต่ออีกล่ะ"

"ก็เมื่อยไง ไม่จำเป็นต้องรีบ เพราะกว่าจะตกแต่งบ้านเสร็จก็ต้องใช้เวลา อีกเป็นเดือนๆ" ณัฐนนท์บอก "ส่วนแก ชุดตัวเองจากเตียงแล้วลุกขึ้นมา แต่งตัว เดี๋ยวฉันรีบไปกินข้าวที่บ้านแม่"

"อะไรวะ จะไม่ถามความสมัครใจกันหน่อยหรอ"

"แล้วแกจะไม่ไปหรือไง เห็นไปที่ไรก็ชมอาหารอร่อย ชมว่าแม่ฉันสวย จนตัวท่านจะลอยอยู่แล้ว"

"เขาเรียกว่าอยู่เป็นวัย" ไทโรนหัวเราะอีก "เออๆ เข้ามารับฉันแล้วกัน กำลังคิดว่าเย็นนี้ขี้เกียจออกไปหาอะไรกินพอดี"

ณัฐนนท์วางสาย เขาหยุดยืนตรงกลางบ้านแล้วหันมองไปรอบๆ ด้วย

ความภาคภูมิใจกับบ้านในพื้นที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง ดูเหมือน
เขาจะมีโชคด้วยที่ฉัษฐรัมย์มาเป็นมันชนากร เท่าที่ทราบข้อมูลและได้เห็น
พอร์ตโฟลิโอเธอดูมีฝีมือไม่น้อยด้วย

นับว่ายิ่งปีนนัดเดียวได้นกสองตัว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624638.html>